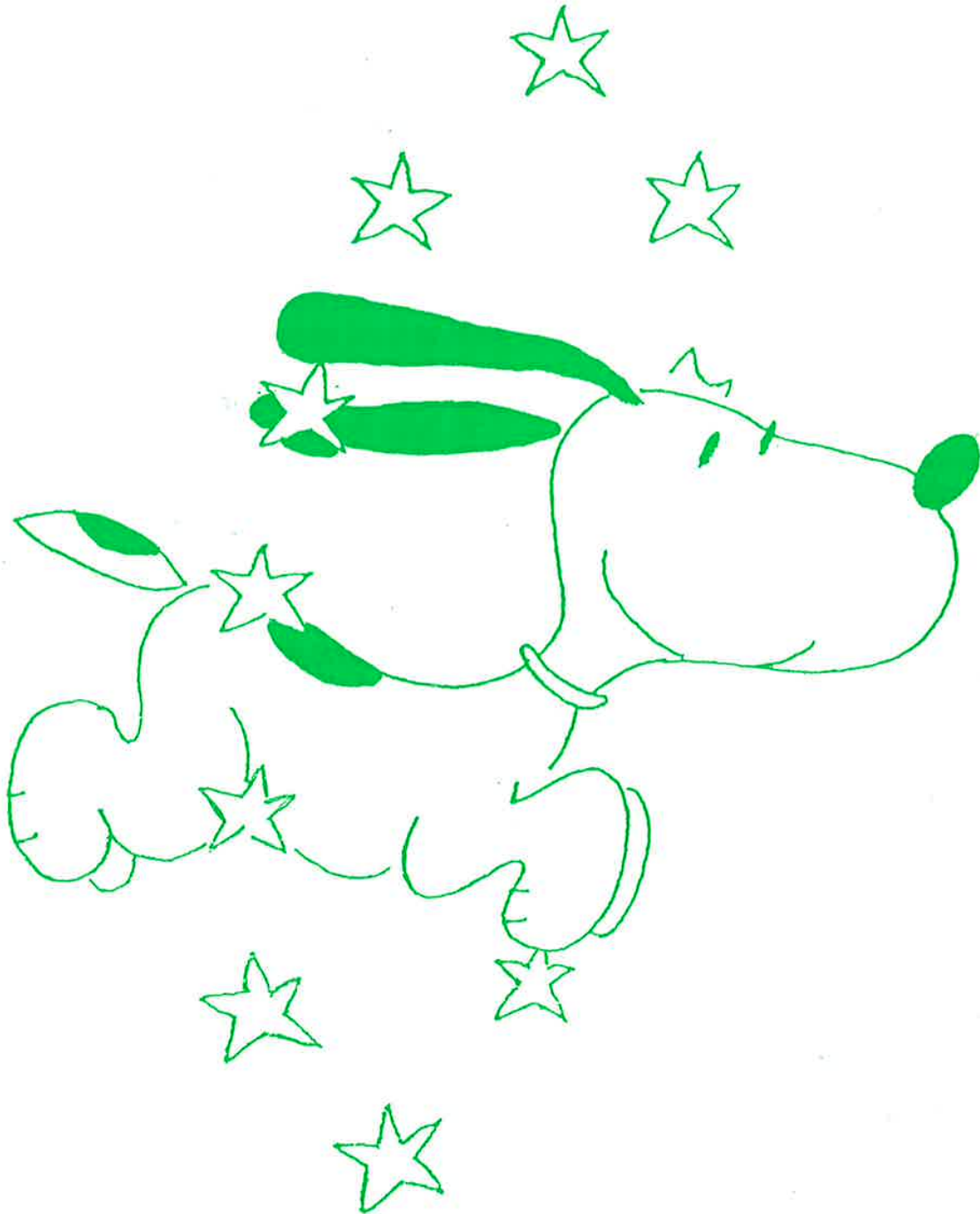

Pärskeitä

Ressun lukio Marraskuu 1994

Hinta 5 mk

How sweet, how romantic

No niin, rakkaat Ressut, on syksy ja taas puurtamisen aika. Upouusi lehtemme on tällä kertaa tehty yhteistyössä sanomalehtikurssin kanssa. On kunnioittaen todettava kurssilaisten tehneen erinomaista työtä, melkein rutiinomaisesti. Tämänkertaisen lehtemme pääaihe on, kuinkas muutenkaan, EU-kansanäänestys. Päätös unioniin liittymisestä on maamme historian tärkeimpiä tapahtumia, ja sen vaikutukset ulottuvat pitkälle tulevaisuuteen. Kun tämä lehti tavoittaa teidät, rakkaat Ressut, on tulos jo ehkä julkistettu. Sopii vain toivoa, että tämä maa ei tanssi kaikkien kahdenlehmänomistajien mukaan! No, harkinnan suorittaa jokainen omalla pururadallaan. Tällä kertaa myös meillä opiskelijoilla on ollut historiallinen mahdollisuus vaikuttaa rakkaan SLL:n varjovaalien kautta. Toivottavasti kukaan ei jätä tilaisuutta käyttämättä. Etuoikeutemme on saavutettu työllä, ja yrittänyttä ei laiteta, kuten vanha kansa sanoo. Tehdään siis se mitä voidaan: on turha kitistä, jos ei viitsi tehdä asiansa eteen mitään. Mahdollisuuksiahan nimittäin on, kunhan niitä älyää käyttä!

Päätoimittaja

Me teimme sen!

Päätoimittaja: Petra Artimo
 Toimitussihteeri: Inari Helle
 Mainosvastaava: Tiina Husa
 Jutut: Inari Helle, Hanna-Leena Honkaniemi, Tiina Husa, Hanna Janhunen, Anu Kylvén, Helena Liikanen, Karoliina Luoto, Henry Mäkinen, Jaakko Nurro, Emmi Pakkala, Taina Roine, Heli Suominen, Henna Tynismaa, Päivi Vaismaa, Johanna Vävilä, Laura West
 Kuvitus: Jimi Henell, Laura West
 ATK: Matias Jaskari, Kalle A. Ojala
 Taitto: Päätoimittaja & toimitussihteeri

Sisälmysluettelo

Sivu 2: tämä tässä
 Sivun 3: Pukki tulee
 Sivun 4: opettajakunnan haastatetuja
 Sivun 7: Ressussa tapahtuu
 Sivun 8: Kynsilakkaa ja jalkarättejä
 Sivun 9: Päiväni koirana
 Sivun 10: Vastakastettuja Ressuja
 Sivun 11: Lähdössä
 Sivun 12: EU-tietoa
 Sivun 14: Entäpä jos mekin...?
 Sivun 15: Euroressu 1994
 Sivun 16: Kielileiri Puolassa
 Sivun 22: Hong Kongista Lontooseen
 Sivun 23: Karttoja ja koskista
 Sivun 24: Kansainvälisiä Ressuja
 Sivun 26: Old Highway
 Sivun 29: Horoskooppi
 Sivun 30: Syksyn lehtiä

Pukki tulee!

"Pukki tulee!" Avoimesta luokan-ovesta kuului pojan kovaääninen huuto, jota edelsi juoksuaskelten pauke. Tuliko poika luokkaamme vai jatkoiko käytävää eteenpäin, sitä ei kukaan pystynyt varmuudella sanomaan. Välitunnin tapausten selvittely kovan metelin säestämänä vei luokkamme poikien huomion niin, ettei jonkun pojan sisääntuloon paljon huomiota kiinnitetty. Mutta sitten astui ovesta sisään suomenkielen maisteri, vaikka me odotimme historianopettajaa.

"Kuka oli se poika, joka tuli tähän luokkaan ja huusi minun nimeäni, öhöm... tuota, tarkoitan haukkumanimeäni", tivasi maisteri tuikeana. Me pojat seisoiimme pulpettiemme välissä, eikä kukaan sanonut sanaakaan. "Astukoon poika esiin, jotta pääsisitte vähemmällä." Koska kukaan ei hiiskahtanutkaan, saimme määräyksen odottaa luokassa tuntien loputtua, jolloin opettaja tulisi jatkaamaan kuulusteluja. Sitten merkittiin päiväkirjaan koko luokalle yhden tunnin jälki-istunto koululaiselle sopimattoman käytöksen takia. Luokka sovitti nurisematta rangaistuksensa, selkä suorana ja kädet ristissä pulpetin kannella.

Kun tyttärentytär pyysi minua, vanhaa Ressua, (oppilas nro. 3463, vuosina 1930-36) kirjoittamaan joitain muisteloja julkaisuunne, tuli mieleeni paljonkin sanottavaa ja niinpä kerroin aluksi tuon tapauksen. Eihän se nyt niin "wichtig" ole, mutta tapaus sekini. En tiedä, vaikuttiko se parantavasti

koulukuriin tai poikien käytökseen, ja tuskin Heikki Linnove olisi ollut tuota huutoa kuulevinaankaan. Tämä Linnove, teologian ja historian maisteri, vihitty pappi ja suojeluskuntaupseeri oli oikea kurinpitäjä. Kun hän karjaisi mahtavalla äänellään: "Huomio, asento!", eivät poikien silmätkään vipahtaneet. Riitti kun hän ilmestyi paikalle niin kaikki oli "tiptop", sillä hän ei ollut turhan niuhottaja ja ymmärsi poikia.

Olisihan silloisista opettajista paljonkin kirjoitettavaa, mutta kerronpa vain vielä, että eri oppiaineita saatettiin yhdistää mukavasti ja mieliinpainuvasti. Esimerkiksi ruotsinkielen alkeita opettaessaan "Gruna" eli Groundstroem, sopi Lauri Parviaisen kanssa laulattavansa meillä ruotsiksi "Sotilaspojan". Niinpä "Soldatgossen" sujuu vaivattomasti vielä nykyin, yli 60 vuotta myöhemmin också på svenska. Pitäisiköhän tähän jatkaa, että minkä nuorena oppii, sen...

Mutta yksi asia on varma: kerran Ressu, aina Ressu!

Masa 3463. Ressu / Päivi Vaismaa

Ressut itsenäisiksi

- Tauno Nikkanen haastattelu

"Oma loma"

Lehtori T. Nikkanen on kuin katsaus koko koulun menneisyyteen. Hänen elämästään, mielipiteistään sekä saavutuksistaan riittäisi kysymistä yllin kyllin.

Minä: Mikä sut vei matematiikan pariin?

Tauno: No matematiikka on hienoin oppirakennelma, mikä on olemassa, minkä ihminen on luonut. Tämä se vei matematiikan pariin.

Minä: Oletsa matemaattisesti lahjakas?

Tauno: No olen keskimääräistä lahjakkaampi, mutten ole mikään... mikään professoritason matemaatikko.

Minä: Me ollaan huomattu, että sä oot hirveen nopee päässälaskija. Mitä sun päässä silloin tapahtuu?

Tauno: No ei nyt varsinaisesti mitään. Tietenkin jotkut laskut menevät rutiinilla, ja tietenkin näitä laskujahan nyt on laskenu jo vuosikausia, niin että ne tuloksetkin siinä vähitellen muistiin jäävät.

Minä: Millainen opettaja sä mielestä olet?

Tauno: Mä olen sellainen opettaja, joka lähtee siitä, että opiskelijat ovat itsenäisiä, pyrkivät itsenäiseen työskentelyyn, joka on korkeakoulussa aivan välttämätöntä. Minä haluaisin tässä yhteydessä kritisoida sitä, mikä täällä on tommoinen, jota mä nimitän pullamössöopettamiseksi eli purraan valmiiksi ja syötetään opettajalta oppilaalle. Se ei... mä haluan verrata tätä siihen, että lapsihan oppii syömään sillä tavalla, että ensin syötetään mutta sitten se haluaa lusikan itse. Minusta ressulaisten olisi syytä ottaa tämä lusikka itse eikä odottaa, että opettajat pitävät lusikkaa kädessä ja syöttävät heitä.

Minä: Miten oppilaat on muuttunu tänä aikana ku sä oot ollut täällä?

Tauno: Oppilaathan... ennen kaikkea tämä muuttu poikakoulusta yhteiskouluksi. Sitten he ovat tulleet avoimemmiksi, mutta eivät välttämättä matematiikan kannalta

parempaan suuntaan. He tulevat tänne paljon huonommin varustautuneina kuin ennen. Täällä joudutaan lähtemään aivan peruskoulun miltei perustiedoista, mikä minun mielestäni ei ole hyvä asia.

Minä: Mikä on sun paras muistos tältä ajalta Ressussa?

Tauno: Se oli tuo tietokoneitten tulo Ressuun, jolloinka niitä käytettiin sekä opetuksessa että hallinnossa. Niitä käytetään kyllä vieläkin, mutta minä olin siinä pioneerivaiheessa mukana ja nautin siitä suuresti. Nyt minä en ole kummassakaan näistä aktiivisesti mukana.

Minä: Mikä on sun mottos?

Tauno: Ressut itsenäisiksi!

Minä: Mistä sä kaivat sen huumorin, jota sä viljelet fysikan tunnilla?

Tauno: No minä nyt vaan tietyistä elämäntilanteista, katson vähän toisella tavalla. Pikkusen kun katsotaan niinkun sivusta tai ohitse, niin siitähän se huumoritilanne syntyy.

Minä: Mitä harrastat koulun ulkopuolella?

Tauno: Kielten opiskelua työväenopistossa ja kiinteistöhoitoa.

Minä: Kiinteistöhoitoa?

Tauno: Olen isännöitsijä.

Minä: Kielikurssillaks sä olet oppinut... viroa?

Tauno: No sen olen oppinut kyllä ihan omin päin. Vasta nyt lähdän sitä täsmällistämään työväenopistoon. Se alko vaan ystävyydestä virolaisen tuttavaperheen kanssa kaksikymmentä vuotta sitten. Juhlimme sitä kahdenkymmenen vuoden tapahtumaa tänä kesänä.

Minä: Kiitos haastattelusta.

Tauno: Ole hyvä.

Jaakko Nurro

Aina on itse opetuksensa metodi

Bysantti, Andit, Nulin laakso...

Jätä uimapaatja kotiin.

Räiskyvä uskonnonopettajamme Aira Kiviniemi on opettanut Ressussa jo "Aatamin ajoista saakka", niin hän ainakin itse asian ilmaisee.

"Jo vanhan poikakoulun loppuajoista lähtien olen ollut täällä, ja tämä olikin ensimmäinen varsinainen koulutyöpaikkani", kertoo Aira. "Minulla oli aikoinaan kolme vaihtoehtoa: Steiner, Myllypuro ja Ressu, joka silloin oli ison remontin tarpeessa oleva poikakoulu. Halusin nähdä, pystynkö todella toimimaan opettajana - pojat kyllä testasivat sen hyvin."

Airalta suositeltiin opettajan ammattia jo opiskeluaikoina, mutta lopullisen sysäyksen tälle nyt niin rakkaaksi tulleele alalle antoi oikeastaan tuttavain äkillinen sairastuminen.

"Olin hänen viimeinen toivonkipinänsä ja menin sijaiseksi. Sillä tiellä olen edelleen..."

Sitä, miten kauan Ressut vielä saavat kuunnella maailmanmatkaajamme värikkäitä kertomuksia, ei paraskaan ennustaja pysty kertomaan.

Tiheän kansainvälisten suhteiden verkoston omaavan Airan intohimoja ovat historia,

eri kielet ja kulttuurit. Mitä enemmän hän maailmalla on liikkunut, sitä pienemmältä on Suomen kansa alkanut tuntua.

"Elän kansainvälisistä suhteista!" huudahtaa Aira. Lapsesta asti hänellä on ollut haaveena päästä käymään neljässä paikassa: Andeilla, Niilin laaksossa, Bysantin alueella ja Kiinassa. Viisikymmentäprosenttisesti unelma on toteutunut, sillä kaksi lähintä kohdetta on jo tullut katsastettua.

Matkustamiseen liittyy myös Airan uusin suunnitelma: hän odottaa vain vanhenevansa riittävästi voidakseen ottaa repun selkään ja lähteäkseen kahdeksi vuodeksi maailmanympärimatkalle. "Välillä pysähtyisin kansan pariin, vaikka tekemään jotain töitä. Siten tutustuu parhaiten erilaisiin ihmisiin", Aira suunnittelee. "Ehkä tämä unelma jonakin päivänä toteutuu. Olen tänäkin vuonna harjoitellut reissuun lähtemistä mahdollisimman yksinkertaisten varusteiden kanssa. Kaukaisimmat tänä kesänä tapaamani ihmiset olivat muuten Etelä-Afrikasta."

**TÄSTÄ
ALKAA
HIUSTESI
VALLANKUMOUS**

**Hiusmuotoilija
Matti**

**Iso-Roba 14
680 2323
Palveluajat 8-20 välillä**

Hius-Vallankumous

"Olen ottanut virheistä
opiksi."

Ammatistaan Aira nauttii, ja Ressut ovatkin hänelle henki ja elämä. Hän elää aina hyvin kokonaisvaltaisesti. Siitä johtuneekin, että kysyttäessä millä metodilla Aira opettaa, vastasi eräs oppilas kerran: "Aira itse on metodi!"

Rehtorimme tavoin (Pärskeitä kevät -94) tuntee Airakin törmäävänsä Ressuihin joka puolella. Viimeajoilta hän muistaa mieleenpainuva tapauksen.

"Ollessani Italiassa, Veronan lentokentällä, kaksi entistä oppilastani tuli kysymään, vieläkö muistan heidät. Vaihdettiin tietysti heti vilkkaasti kuulumisia. Muut ihmiset ympärillä ihmettelivät, kun oppilaat vapaaehtoisesti tulivat tervehtimään opettajaa loman aikana - ja vielä iloisesti."

Yritin udella opettajan uran karmeinta kokemusta, mutta sekin taisi lopulta olla vain hyödyksi. Nimittäin...

"Oli se aika raju tukistus, kun yksi oppilaani oli kolmen vuoden aikana kerännyt kaikki virheeni paksuun sinikantiseen vihkoon. Hän piti kovan puhuttelun ja halusi kouluttaa minua. Olin kuulemma kuitenkin kehityskelpoinen, minussa oli vielä ainesta hyväksi opettajaksi! Sitten olen ottanut virheistä opiksieni."

"Jos metsään menee, ollen
metsään menee"

Kaikki elollinen on Airalle rakasta, kuten luonto: vuoret, metsät, järvet. Rentoutumiseen hänellä onkin vain yksi oikea tapa. Epäonnistumisen jälkeen, tai jos häntä on kunnolla rökitetty, lenkki metsään saa hänet rentoutumaan ja unohtamaan kaiken.

"Pohdin monia asioita omissa oloissani vaikkapa metsän siimeksessä. Myös, jos on jokin suru, pidän sosiaaliset kanavat kiinni."

Jatkuvasti uusia ideoita pursuavalla Airalla on jokaiselle vuodelle teema, jolle hän haluaa työnsä rakentaa.

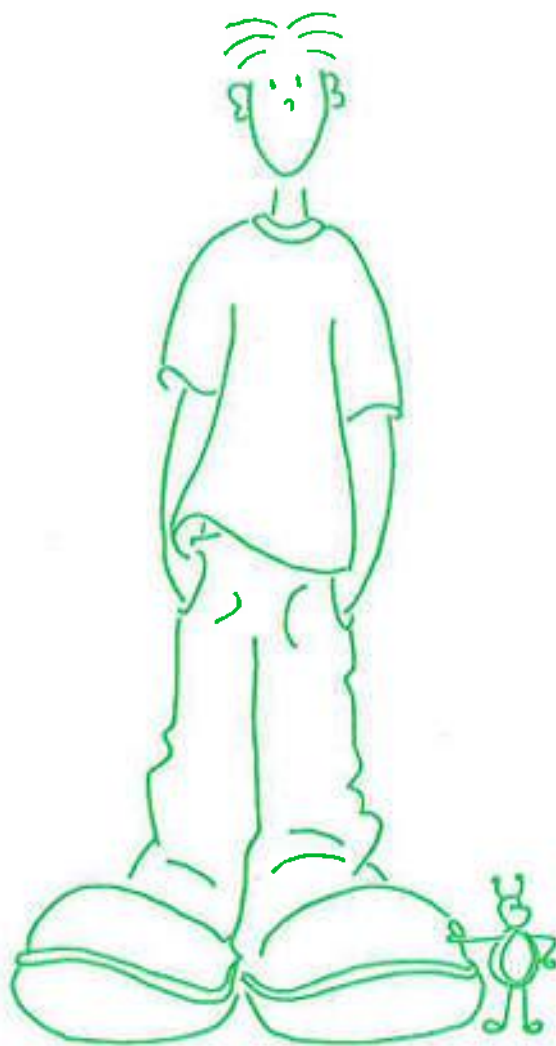
"Tänä vuonna teema on usko, toivo, rakkaus", kertoo Aira ja esittelee symbolitarjoja vihkojensa kansissa.

Lopuksi Aira vielä vakuuttaa, että hänellä on ehdottomasti maailman parhaat oppilaat - ja se kyllä tuli täydestä sydäimestä!

Maaria Leinonen:

Monia asioita voi
selittää,
mutta itseään
ei voi selittää.

Anu Kylvén

"Rohkeasti vaan kieliä puhumaan..."

- Ulla "Voude" Voutilaisen haastattelu

Aurinkoisena perjantai-iltapäivänä noin kello kolmen aikoihin ponnistelin "vastavirtaan" Snellun portaikossa, kun rakennuksesta purkautui viikonlopunviettoon valmistautuvia Ressuja. Tarkoitukseni oli päästä kolmanteen kerrokseen suorittamaan minulle uskottua tärkeää tehtävää eli haastattelemaan lehtori Ulla Voutilaista, jonka me oppilaat tunnemme paremmin lempinimellä "Voude".

Astuin hieman epäröiden luokkaan, jossa oli juuri päättymässä ranskantunti, ja mietin, millä kielellä minun pitäisi tervehtiä. En ehtinyt pohtia sitä kovin pitkään, sillä haastateltavani huomasi minut ja kehotti ranskaksi minua istuutumaan sekä odottamaan hetken. Alkumuodollisuudet suoritimme ranskaksi mutta pyysin sitten, että saisin käyttää minulta paremmin luonnistuvaa suomea haastattelussa. "Totta kai se käy. Tuntuu vain niin hassulta puhua oppilaille suomea", hän vastasi.

Ensimmäiseksi tiedustelin häneltä, miksi hänestä tuli opettaja.

Voude: "En kai osaa mitään muuta. Sitä paitsi kielen kanssa työskentelemään haluavalle on vain kaksi vaihtoehtoa: joko kielenkääntäjä tai opettaja". Hän jatkaa hymyillen: "No niin, nyt kun ne oppilaat lukevat tämän ne pääsevät sanomaan, ettei se Voude osaa opettaakaan."

Seuraavaksi halusin tietää, milloin hän tuli Ressuun opettajaksi ja miten hän on viihtynyt.

Voude: "Vuonna -76 ja olen viihtynyt erinomaisesti. Onhan täällä näitä fyysisiä puutteita kuten ahtaus, huono ilma luokissa ja mielisairaaksi tekevät loistelamput. Oppilaat ovat kuitenkin mukavia."

Utelin myös, mikä hänen opettamistaan kielistä on hänelle rakkain ja miksi.

Voude: "Kaikki tuntuvat kotoisilta. Tietenkin sitä tulee jokin lempilapsi. Vaikea sanoa kumpi, ruotsi vai ranska, olisi rakkaampi. Ehkä ne ovat siksi jotenkin läheisempiä

kuin englantia, koska niissä tuntuu olevan enemmän annettavaa oppilaille."

"Entä mikä on opettamisessa mukavinta ja mikä epämiellyttävintä?"

Voude: "On ehdottomasti parasta, kun oppilaat keskustelevat vapaasti. Mutta mikä olisi ikävintä... Jos nyt sivuutetaan sellaiset toissijaiset seikat kuten kopioiminen ja oppilaiden myöhästeleminen, niin silloin ärsyttävintä on se, ettei ole tarpeeksi aikaa".

Seuraavaksi haluan saada selville, mikä meissä Ressuissa on parasta, mikä pahinta.

Voude: "Ihanampia oppilaita ei voisi olla. Seuraavaksi parhaat ovat varmasti taivaassa." Hän kuitenkin harmittelee sitä, että valtavat luokat estävät paremman kontaktin saamisen. "Siitähän ei voi tietenkään syyttää oppilaita".

Sitten otan käsittelyyn uuden opetus suunnitelman ja ylioppilaskirjoituksiin kohdistuvat muutokset.

Voude: "Opetussuunnitelma ei kielten osalta tuonut mitään mullistavaa, mutta siitä tuli ihan hyvä. Tehtiinhän sitä pitkään. Ylioppilaskirjoitukset ovat menneet Ressuilta todella hienosti. Muutoksena kaipasin ehdottomasti suullista koetta kielien."

Viimeiseksi kysyn, minkä ohjeen hän antaisi meille Ressuille evääksi kieltenopiskehuun.

Voude: "Ei muuta kuin rohkeasti vaan puhumaan. Minä aion ainakin pitää huolen siitä, että jälkepäin kukaan ei tule sanomaan ettei minun tunneillani olisi puhuttu tarpeeksi."

Kiitän vielä lopuksi Ulla Voutilaista haastattelusta.

Taina Roine

Kysilakkaa, jalkarättejä ja yliväpelin karjuntaa eli varusnaiset ja miehet

Kokkikurssi kaikille,
tinkauskurssoja vain miehille.

Tikuu... Takuu... Iines ja Akuu...
Asento! Lepo!
Ettekö te alokas jumalauta edes osaa
tervehtiä!?!?!
Kyykkyy, ylös, kyykkyy, ylös...!!!

Naisten mahdollisuudesta osallistua vapaaehtoisina asepalvelukseen on puhuttu pitkään ja paljon. Nyt näyttää kuitenkin siltä, että Euroopan Takapajulakin irtoaa kangistuneista kaavoistaan. Vihdoin, jos Luoja ja eduskunta suovat, pääsevät naisetkin osallistumaan varusmieskoulutukseen. Koulutus olisi tarkoitus toteuttaa täysin samanlaisena kuin miesten. Toki ongelmia aiheuttavat fyysiset eroavaisuudet: naiset ovat sitkeämpiä kun taas miehet voimakkaampia. Ne ääliöt, jotka ovat perinteisesti sitä mieltä, että heikon naisen paikka on nyrkin ja hellan välissä, eivät ole tulleet ajatelleeksi luonnon vaativan naiselta enemmän kuin mieheltä. Me olemme kautta aikojen kasvattaneet ja synnyttäneet lapset sekä hoitaneet huushollin. Joten eiköhän kantti kestä alikersantin simputuksenkin.

Monet vastustajat leimaavat naisten asepalveluksen feminismiksi. Siitä ei kuitenkaan ole kyse. On oikeus ja kohtuus, että naisilla on samat uranvalintamahdollisuudet kuin miehillä - myös armeijassa. Sitä paitsi pääesikunnan kudinkerho on viime aikoina marissut kurkkunsa rakkuloille sivareiden runsautta. Eikö ole luutnantille yksi ja sama, kuka rivissä hoilaa Sillanpään marssilaulua nuotin vierestä? Mietintämyssy on jouduttu käyttämään myös silloin, kun on mietitty mahdollista sotatilaa. Mutta miksi tehdä karpäsestä härkänen? Eihän se muuallakaan ole mikään ongelma: USA:ssa naisten rintamapalvelus on vapaaehtoista, Israelissa perheettömille pakollista ja Ruotsissa naiset sijoitetaan muihin sotilaallisiin tehtäviin rintamalinjan taakse. Ratkaisumalleja kyllä löytyy, myös meille sopivia.

Sanotaan, että naisten asepalvelus muuttaisi puolustusvoimiemme kulttuuria.

Mitä pahaa siinä sitten olisi? Mikäänhan ei ole ikuista. Muutos voisi olla positiivinen. Monen mieltä kaihertaa kysymys siitä, miksi sotaväki ei olisi naisillekin pakollinen. On totta, että akkaväellekin olisi hyväksi osallistua jonkin-sorttiseen yhteiskuntapalvelukseen. Mutta ei ole meidän vikamme, ettei siitä ole tehty laki-aloitetta. Naisten asepalveluksen suorittamista puoltaa myös se seikka, että vapaaehtoisuuden on todettu huomattavasti lisäävän naisten palvelusmotivaatioita. Samaa ei voida sanoa miehistä sielläkään, missä varusmieskoulutus on heille vapaaehtoista.

Asiasta on puhuttu jo niin kauan, että on päätösten aika. Meidän verorahoistamme maksetaan yli 200 kansanedustajan, sihteerin, erikoisavustajan, erikoisavustajan sihteerin, erikoisapulaisneuvossihteerin ym. liksat. Idea on, että päättämisestä maksetaan. Koska kuitenkin elämme Suomi-nimisessä valtiossa, myös päättämättömydestä maksetaan. On siis vain elettävä toivossa, että jotakin tapahtuu. Näillä näkymin nuorten 17-25 -vuotiaiden neitokaistemme olisi mahdollista ilmoitautua vapaaehtoisiksi ensi keväänä. Ensimmäiset astuisivat palvelukseen syksyllä. Kuten kaikissa asioissa, on kolikolla tässäkin tapauksessa kaksi puolta. Mutta Eurooppa tulee ja näkyy kaikkialla: ruokakaupassa, kouluissa asenteissa... Miksi ei myös armeijassa? Asepalveluksen pitäisi olla jokaisen kansalaisen mahdollisuus - ja myös velvollisuus. Naiset haluavat kantaa kortensa kekoon vapaaehtoisesti. Alku on aina hankalaa, mutta eihän tämä tähän saa jäädä. Sitä paitsi virheet on tehtävä, jotta ne voidaan korjata. Joten antakaa se rynkky tänne, kyllä se käsissä pysyy!!!

Tiina Husa & Päätoimittaja

Miksi kyykkisit ?

Päiväni koirana

Parhaat päältä.

Kun heräsin, ulkona satoi ja tuuli - oikea koiranilma. Mutta ei se mitään, minäkin olen koira, olen Ressu.

Oioin koipiani ja haukottelin makeasti. Haluaisin vielä kellahtaa kyljelleni, mutta min-käs teet. Tassuttelen keittiöön ja hotkaisen aamiaiseni yhtenä suupalana, koska aikaa ei ole tuhlattavissa. En halua taas jahdata bussia kuin sähköjänistä.

Bussissa onnistun vaipumaan jonkinlaiseen koiranuneeen ja havahdun haistaessani Helsingin aamuruuhkan pakokaasut. Kuljen pää riipuksissa kohti koulumme reviiä ja koetan hieman nostattaa mielialaani ajatuksella, että pian näen myös muita lajitovereitani.

Me Ressut olemme aika sekalaista laumaa: meitä on suuria ja pieniä, pitkä- ja lyhytkarvaisia... Vaikka olenkin tällainen sekarotuinen lurppakorva, on minulla kunnia kuulua tähän valioluokkaan - eikä mihinkään norssinlaukuihin.

Suunnistan vaistoni varassa oikeaan luokkaan ja ahtaudun muiden aamu-unisina murahtelevien joukkoon. Tassun nostaminen näin aamutuimaan ei kouluttajan toistuvista vaatimuksista huolimatta tahdo luonnistua, vaan rapsuttelen korvantaustaa viattoman näköisenä. Mielummin kirmaisin vapaana, sillä olen vielä nuori, villi yksilö, mutta mimut on

kuin kytketty kiinni pulpettiin. Sitä minä olenkin oppinut täällä tekemään: istumaan kil-tisti paikallani. Tosin liukunnastakin on huoleh-dittu, kun pääsen ravaamaan kieli pitkänä Ressun ja Snellun väliä. Portaikossa saan harjoitella pujottelua väistellessäni peruskoulun pentuja.

Ruokatunnin lähestyessä vaistoni her-kistyyvät. Järsin kynänpäätäni. Ehkä kouluttaja luulee, että yritän ratkaista visaista tehtävää, mutta todellisuudessa se johtuu kasvavasta nälästäni.

Kellon soidessa ryntäämme kuin vil-liintynyt koiralauma ruokalaan. Nuuhkimme keittiöstä tulevia tuoksujia ja koetamme arvata päivän menyy. Meillä ei onneksi tarjoilla koi-ranruokaa. Nuolen kuppini pohjaa myöten, sillä tarvitsen voimia iltapäivän koettelemuk-sia varten.

Varsinainen koettelemus siitä muodos-tuikin, sillä olen unohtanut tehdä kielenkir-joitelmani ja saan kouluttajalta haukut - on-neksi haukkuva koira ei pure. Opin myös, että elämässä tarvitaan pitkäjänteisyyttä jonottaes-sani välitunnilla - taas kerran - koivennosto-paikalle. Varsinkin narttujenpuolen kokoa ja mukavuutta voisi verrata koirankoppiin.

Mitä pidemmälle iltapäivä ehtii, sitä hitaammin aika ryömi. Pysin pääsemään kuin koira veräjältä leikkimällä kuollutta, mutta ai-na tämäkään tempu ei onnistu. Meiltä vaadi-taan valppautta viimeiseen asti, vaikka luom-me anovia katseita oven suuntaan. Vastaano-tamme muristen läksymme, mutta sitten kuu-lemme jo pelastavan kellonsoiton.

Jälleen olemme selvinneet yhdestä päivästä.

-Todellista koiranelämää!

Laura West & Taina Roine

Sopentuminen ei aina ole helppoa Tyvestä se pienikin ponnistaa

Vastakastettuina Ressuina uskomme pystyvämme katsomaan kouluamme varsin objektiivisesti.

Koulumme hurmion shokeeraamina olemme nyt oikeiksi /vääriksi todenneet ne olettamukset, luulot ja huhut, joita kiirii Norsissa (HUOM! sisäpiirin tietoa), ja joita vielä kesälaitumilla kirmatessamme mielissämme hauduttelimme.

Siis, onko Ressu eliittikoulu? No, totta hitossa!!! Ressun eliittimaine on jo vaeltanut Enontekiön ja jopa Hyvinkäälle saakka. Myös näissä kulttuurikaupungeissa tiedetään, ettei kuka hyvänsä pääse Ressun oppilaaksi: siihen tarvitaan aivoja, älyä ja suhteita.

Asiaan! Siis...olemme nyt vastasyntyneinä Ressuina huomanneet, että Ressussa vallitsee järkkymätön yhteishenki, älyllinen tasapaino (=isostasia) ja suorastaan huimaava sosiaalinen toiminta.

Jottei tämä juttu menisi vallan kehumiseksi, niin löytyyhän Ressusta sentään poraanreikiäkin: ahteria ahdistava vessatilanne.

MIKSI KAAPPEJA ON NIIN VÄHÄN?

Kakkosetko vieneet kaikki? Nahkiaisfiilis pääsi selvästi laimentumaan, mikä johtui liian pitkistä nahkiaisia edeltäneestä ajasta ja kattiloiden ja patojen raahaamisesta kouhuun jopa Hyvinkäältä saakka, puhumattakaan Enontekiöstä.

Työryhmämme ei päässyt yksimielisyyteen siitä, minkä tasoisia ovat Ressun muonitusvarat. Verrattuna I-Norssiin Ressun pöperöt on havaittu kerrassaan makoisiksi, mutta jos satutte tulemaan Hyvinkään eliittiyliasteelta, puhumattakaan Enontekiöstä, on Ressun ruokahuolto havaittu kerrassaan pöyristyttäväksi. Mutta kuten kaikki Ressut tietävät: "Makuasioista ei voi kiistellä".

Opetuksen laadussa ei ainakaan ole mitään valittamista. Tämä ko. Hyvinkäältä saapuva eliittioppilas on jo nyt nukkunut tunneilla enemmän kuin koko peruskouluajana.

"Norssi, Hyvinkää ja Vartiokylä"

Lähdössä

Ovi sulkeutuu. Mitä tällä kertaa jää taakseni? Elämäni aikana kävelen läpi huoneiden ja suljen taakseni jääviä ovia. Olen jo ehtinyt kulkea monen huoneen läpi ja sulkea niiden ovet, mutta jotkut ovat jääneet raolleen. Hiukan auki olevat ovet päästävät ohitseen muistoja taakse jääneistä ajoista.

Olen elämäni aikana ehtinyt sulkea niistä monta, mutta onnekseni en ole lukinnut kaikkia, sillä nyt haluan vieraila elämäni huoneissa uudelleen. Olen jättänyt taakseni helpon ja huolettoman lapsuuden ja epäonnekseni lyönyt ovet kiinni niin voimakkaasti, että en voi enää tuntea lapsen huolettomuutta. Olen sulkenut pieniä ja suuria ovia, jättänyt

taakseni niin iloa kuin surua, niin vihaa kuin rakkauttakin. Olen usein tuntenut haikeutta suljettuani oven, jonka taakse jäi monta hyvää ja lämmintä muistoa. Olen kokenut sen helpon tunteen, joka valtaa silloin, kun saa suljettua surun ja ikävät muistot suuren rautaportin taakse. Tällä kertaa en ole varma siitä, mitä oven taakse jää. En myöskään osaa päätää, tulisiko minun hiipiä ovelle ja jättää se puolittain auki vaiko kävellä ovelle varmoin askelin ja sulkea se tiukasti.

Ajatellessani sitä, kuinka suuren portin tai pienen huukun olen nyt jättämässä taakseni, pelkään, että edessäni on yksi suurimmista porteista, joita matkani varrella tulen kohtaa-

maan. Uskon, että seuraava portti lukkiutessaan sulkisi taakseen kaikki aikaisemmin ohittamani huoneet ja ovet, siksi otankin hieman epävarmoja askelia. Päivä päivältä ja askel askeleelta tulen lähemmäksi ovea, jonka suuruutta en vielä tunne. Luulen, että seuraava ovi ei ole enää kahden huoneen välillä, vaan portti lapsuuden ja nuoruuden talosta ulos ai-

kuisuuden laaksoon. Olen siis jättämässä taakseni talon, jonka tunnen niin hyvin, lähteäkseeni maailmaan, joka on minulle vielä täysin vieras.

Hanna Janhunen

JOS MIELESTÄSI EI KANNATA OTTAA EASY-VAKUUTUSTA POSTISTA, EI SINULLA TODELLAKAAN OLE ENÄÄ MITÄÄN MENETETTÄVÄÄ.

Perheen perusturvavakuutukset;
Matkavakuutukset
Auto- ja liikennevakuutukset
Kotivakuutukset
Nuorisovakuutukset
Eläkevakuutukset
Perushenrivakuutukset

Kaikki tietävät, mikä posti on mutta harvat tietävät mitä kaikkea se on. Tänään se on jo monipalveluyritys. Yksi esimerkki palveluiden monipuolisuudesta on se, että kaikissa Suomen posteissa myydään Pohjolan vakuutuksia. Esimerkiksi, kun käyt postissa maksamassa sähkökitarasi osamaksua, voit samalla ottaa Pohjolan EASY-nuorisovakuutuksen. Postissa Sinua palvelevat ystävälliset ja osaavat vakuutusekspertit.

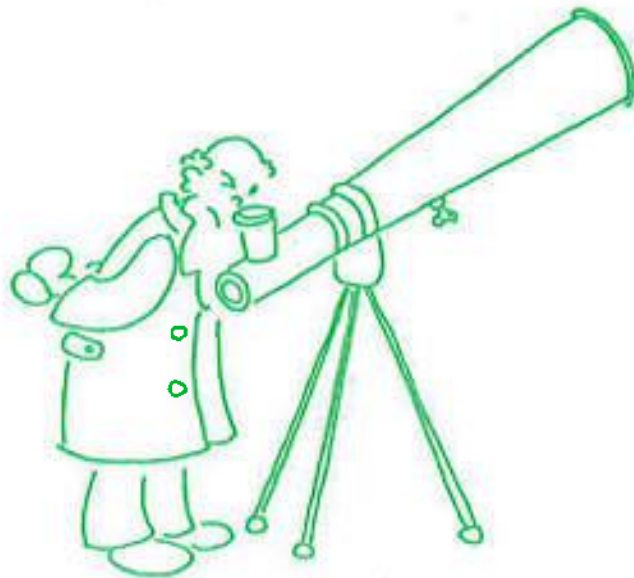
Mitä EU antaa opiskelijalle?

Meitä tulevia ylioppilaita tietenkin kiinnostaa se, mitä EU:lla on meille tarjottavana. Uusista työpaikoista Euroopassa olemme kuulleet puhuttavan, mutta kuinka käy opiskelu siinä välissä?

Pontti Eurooppaan

Jos Suomi liittyisi EU:hun, se helpotaisi huomattavasti opiskelumahdollisuuksia Euroopassa. Jäsenyys aukaisisi ovet yliopistoihin kaikissa jäsenmaissa. Oppilaitoksiin voitaisiin hakea samoin ehdoin kuin maan kansalaiset niihin hakevat.

Esimerkiksi viime vuosina erityisesti Belgiaan ja Iso-Britanniaan on virrannut paljon opiskelijoita muista EU-maista. Syinä ovat olleet kielitaidon kartuttaminen, kokemusten hakeminen ja eritoten oman maan vaikea pääsykoejärjestelmä. Juuri näissä kahdessa maassa pääsykokeet ovat huomattavasti helpompia tai niitä ei ole ollenkaan. Opiskelijoita karsitaan vasta opiskelun edetessä. Kuinka houkuttevalta tuo kuulostaakaan! Me suomalaiset-han olemme tottuneet lähes mahdottomiin pääsytutkintoihin.

EU-koulutusohjelmat

EU tarjoaa monia erilaisia koulutusohjelmia. Jo voimaan astunut ETA-sopimus takaa suomalaisten pääsyn niihin.

Koulutusohjelmista tutuin on varmasti ERASMUS, yliopisto-opiskelijoille tarkoitettu vaihtojärjestelmä. Kaksi uutta koulutusohjelmaa, SOKRATES ja LEONARDO, astuvat voimaan vuodenvaihteessa. Niihin sisältyy monenlaista koulutusta ammatillisesta korkeakoulutusoiseen.

Myös uusi Youth for Europe, kansainvälisen kasvatuksen ja kulttuurin vaihto-ohjelma 15-25 -vuotiaalle nuorille, astunee voimaan vuoden 1995 alusta.

Vaikka ETA-sopimus tarjoaakin meille jo monenlaisia mahdollisuuksia, on matka vielä pitkä siihen, mitä EU-jäsenyys toisi tullessaan. Vapaa oikeus jäsenmaiden yliopistoihin koulutusohjelmien lisäksi olisi opiskelijalle ETA:a edullisempi vaihtoehto.

Helena Liikanen

EU-utopaketti

-Euroopan unioni sai alkunsa Roomassa vuonna 1957. Nimenä oli tuolloin Euroopan Talousyhteisö (European Economic Community) ja mukana kuusi jäsenmaata.

-80-luvun lopulla nimi Euroopan Talousyhteisö poistettiin. Nimeksi jäi Euroopan Yhteisö eli EY.

-Maastrichtin sopimuksella marraskuun 1993 yhteisöstä tuli unioni.

-Tällä hetkellä Euroopan unioniin kuuluu 12 jäsenmaata: Ranska, Saksa, Italia, Iso-Britannia, Hollanti, Belgia, Luxemburg, Irlanti, Espanja, Portugali, Kreikka ja Tanska.

-Kansanäänestyksistä riippuen EU voi saada ensi vuoden alusta neljä uutta jäsentä: Suomen, Ruotsin, Norjan ja Itävallan.

-Jokainen jäsenmaa johtaa unionia puoli vuotta kerrallaan. Tällä hetkellä johtajamaa on Saksa.

-EU:ta koskevat päätökset tehdään Ministerineuvostossa. Päätöksiä valmistellaan ja toimeenpannaan Komissiossa.

-Ministerineuvosto koostuu jäsenmaiden eri alojen ministereistä. Esim. opetusministerit päättävät EU:n uusista koulutusohjelmista.

-Kullakin jäsenmaalla on tietty määrä ääniä, joita käytetään päätöksistä äänestettäessä Ministerineuvostossa. Eniten ääniä on Ranskalla, Saksalla, Italialla ja Iso-Britannialla, joilla niitä on kymmenen. Suomella niitä olisi kolme, joka on suhteessa väkilukuun paljon enemmän kuin esim. Saksalla.

-Komissioon kuuluu tällä hetkellä 17 komissaaria. Vielä tämän vuoden loppuun sitä johtaa ranskalainen Jacques Delors.

Laajenemisen jälkeen komissiossa olisi 21 jäsentä, joista yksi olisi suomalainen.

-Euroopan parlamentti on EU:n eduskunta. Sinne valitaan jokaisesta jäsenmaasta kansanedustajia. Jos Suomi liittyy unioniin, sinne valittaisiin meiltä 16 edustajaa. Tämänhetkisessä parlamentissa on yli 500 edustajaa.

-Muita EU:n toimielimiä ovat Talous- ja Sosiaalikomitea, Euroopan Tuomioistuin ja Alueiden komitea.

-EU:ssa päätetään pääasiallisesti kauppaja maatalouspolitiikasta ja sisämarkkina- ja kilpailusäädöksistä. Muista asioista päätetään vain rajoitetusti.

-Jokainen jäsenmaa on täysin itsenäinen valtio, säilyttää oman kielensä, kulttuurinsa ja lippunsa.

Tiesitkö, että...

Sana Eurooppa on lähtöisin antiikin mytologiasta. Myytin mukaan Zeus-jumala ryösti valkoisen härän muodossa Foinikian kuninkaan Agenorin tyttären Europan ja ui Europa-neito selässään Kreetan saarelle.

Helena Liikanen

Euroopan Unionin portteilla

Suomen tasavalta on kulkenut pitkän ja kivisen tien vuoden 1917 itsenäisyysjulistuksesta vuoden 1994 Euroopan unionia koskevaan neuvonantavaan kansanäänestykseen. On tullut aika päättää, mitä me oikein haluamme meitä kaikkia koskevassa "Eurooppa-ratkaisussa". Haluamme me suomalaiset liittyä unioniin mitänsanomattomaksi, surkeaksi "pikkuvaltioksi", vai tahdommeko jäädä yksin tänne kylmään peräpohjolaan, kenties tulevaisuuden Venäjän federaatioksi? Oli miten oli, lokaan kansanäänestyspäivämäärä lähestyy uhkaavasti, ja jokaisen tulisikin päättää kantansa hyvissä ajoin, sillä Suomen päätös on tärkeä ratkaisu. Se sanelee väistämättä Suomen tulevaisuuden, sekä ulko- että turvallisuuspoliittisesti. Lisäksi päätös kertoo meille nuorille sen, millainen elämän "suunta" meillä on edessämme.

Monille EU:hun liittyminen olisi huikea ja pelottavakin tulevaisuudenkuva, sillä jos jäsenvaltioiden yhteinen väestömäärä pitäisi laskea sadoissa miljoonissa, saatika sitten kaikki muut jäsenyyden mukanaan tuomat uudet asiat. Kansalaisten kannalta unioni ei kuitenkaan ole uhka EIKÄ pelastus, vaan tietyn historiallisen kehityksen looginen seuraus. Kysymyksessä on "vain" eri maiden sisällä toimivien pienten eliittien yritys korjata tämän vuosisadan väkivaltaista historiaa rauhanomaisempaan suuntaan, hyötymällä samalla "rajattoman" Euroopan mukanaan tuomista eduista. Kuitenkin tämä yritys laajentaa ja kehittää Euroopan unionia poliittisesti, taloudellisesti ja myös kulttuurillisesti, on selvä osoitus siitä, että Eurooppa on vihdoinkin nousemassa "rapioitilastaan", johon se toisen maailmansodan vuoksi joutui.

Entäpä jos mekin...?

Kun Suomi vuonna 1961 liittyi EFTA:n (European Free Trade Association)

ulkojäseneksi, ei varmastikaan monen mieleen tullut, että hieman yli 30 vuoden mukanaolon jälkeen Suomi saattaisi hakea jäsenyyttä Euroopan unionista. EFTA:n täysjäseneksi liittyminen 1986 aloitti jäsenneuvottelut Euroopan unionin kanssa.

Mutta mitä EU:sta oikein tiedetään?

Monet tuntevat "EU:n" vain lyhenteenä. Nekin, jotka uskovat tuntevansa sen, voivat tuskin kertoa, mikä on EU:n merkitys nyt ja tulevaisuudessa. Kuka voisi kertoa meille sen, mitä koko unioni oikein tarkoittaa, mielellään yksinkertaisesti ja selkeästi? EU-tietoutta kyllä löytyy, jopa tulvimalla, jos vain jaksaisi kahlata kaiken läpi. Tosin sitä tutkiskeltaessa tulee helposti mieleen, että tietopaketti on tehnyt asiantuntija toiselle asiantuntijalle. Tekstit ovat pitkävetisiä ja vaikeaselkoisia, monet niistä ovat lisäksi puolueellisia, mikä ei suinkaan lisää uskottavuuden tuntua. Siksi moni kansalainen onkin hänen kantaansa kysyttäessä täysin epätietoinen. Ei siis mikään ihme, että gallupien tuloksen vaihtelevat suuresti lyhyessäkin ajassa. Enää ei voi tietää, mihin niistä luottaa.

Mitä olivatkaan Ressujen mielipitteet?

Onneksi on kuitenkin olemassa Pärskeitä, joka on tehnyt oman, täysin puolueettoman gallupin, tosin vain Ressuille. Kyselimme 41:ltä Ressulta (eli 7.7% koulumme oppilaisista) seuraavat kysymykset:

- 1) Pitäisikö Suomen liittyä Euroopan unionin jäseneksi?
- 2) Miksi?
- 3) Oletko saanut tarpeeksi EU-tietoutta, eli löytyykö faktoja tarpeen vaatiessa?

Tulokset olivat seuraavat:

"Kyllä"-äänensä EU:lle antoi huimat 73,2%:a vastanneista (31/41), kielteisiä ääniä löytyi vain kuusi kappaletta eli 14,6 prosenttia. Loput 12,2 prosenttia olivat vielä epävarmoja kannastaan.

Kysymykseen numero kaksi ei kovin monikaan osannut antaa kunnan vastausta. Jäsenyyden puolustajien mielestä on unioniin liittyminen huomattavasti parempi vaihtoehto kuin jääminen yksin sen ulkopuolelle. Lisäksi monet ajattelivat, ettei Suomi selviytyisi kauan omillaan, että jäsenyys olisi elintärkeää ja että kansainvälistyminen tekisi meille hyvää. Huomattavan useilla oli lisäksi pelko siitä, että ilman EU:hun liittymistä Suomesta tulisi osa Venäjää...

Vastustajat sen sijaan sanoivat, että "liittymisestä olisi enemmän haittaa kuin hyötyä". Suomen katsottiin EU:ssa menettävän sekä itsenäisyytensä että mahdollisuuden demokraattiseen päätöksentekoon. Vain yksi vastaajista mainitsi maataloustuet jäsenyyden esteeksi.

Puolueettomat eivät tieneet tarpeeksi osataksaan sanoa mielipiteensä - tai kuten eräs heistä sanoi: tiesi jopa liikaa, eikä sen vuoksi pystynyt päättämään mitä mieltä olisi.

Riittävästi EU-tietoutta oli saanut VAIN 46,3 prosenttia osallistuneista. Loput 53,7 prosenttia oli saanut tietoa vähän tai ei lainkaan... Tosin suurin syy tietämättömyyteen oli vähäinen kiinnostus ulkopoliittikaamme ja tiedon järjestelmätön etsintä. Suosittelemme kyseisille 53,7 prosentille tämän lehden EU-tietopakettin lukemista.

NÄIN VASTASI SIIS RESSU.
16.10 NÄEMME MITÄ SUOMI SANOO!!!

P.S. Pärskeiden toimitus kiittää kaikkia gallupin osallistuneita.

Emmi Pakkala

Lukutoukille

C. Hagelstamin
antikvaarinen kirjakauppa

649 291

Fredrikinkatu 35, 00120 Hki

Kampaamo
Ulla Peitsalo

649 953

Uudenmaankatu 17, 00120 Hki

ep-kamera

Hienojen kameroiden
erikoisliike

601 607

Uudenmaankatu 20
00120 Helsinki

HELSINKI 12 HELSINGFORS
Bulevardi 13 Bulevarden
Puh. 093233 Tel.
6940088

Eurooppalainen Ressu iskee jälleen!

Perinteikkäässä koulussamme heräsi viime kevätkesällä ajatus koettaa vaikuttaa nuorten mahdollisuuteen äänestä. Ensin kerättiin adressi 16-vuotiaiden äänioikeuden puolesta, mutta sillä ei ollut realistista mahdollisuutta poliittisen tahdon puutteen vuoksi. Koulumme aktivistit tapasivat kyllä Tasavallan Presidentin, eduskunnan puhemiehen, opetusministerin ja suurimpien puolueiden eduskuntaryhmien puheenjohtajat tehostaakseen asiaa myös henkilötasolla. Arkadianmäen kaikkietävät lupavat jäivät kuitenkin rasittamaan ja mietittiin, voitaisiinko vielä tehdä jotain. Elokuussa näytti nimittäin siltä, että ainoastaan jyväjemmareilla tulee olemaan äänioikeus syksyn päätöksenteossa: kaikki höpöttivät maatalouden tukipaketista, vaan opiskelijoille ei uhrattu tavuakaan. Jonkun piti siis taas tehdä jotain, ja siitä se lähti - EURORES-SU 1994.

Duunia ja taas duunia...

Aloittaessamme operaation meillä ei ollut aavistustakaan siitä, millaiseen mehiläispeeseen päämme pistimme. Meillä ei ollut harmaansinistä hajua, millainen työ määrä tällaista järjestelyä varten tarvitaan: satoja soittoja, kymmenittäin ja sadoittain henkilökohtaisesti osoitettuja kutsu /vahvistus /kiitoskirjeitä ja -faxeja, tiedusteluja siitä ja tästä, kymmenittäin kirjeitä omalle opettajakunnallemme ja muiden koulujen rehtoreille, tarvikelahjoituksia (jotka oli pakko saada korvauksetta sen vuoksi, ettei tilaisuudella ollut minkäänlaista budjettia Resson Koti- ja kouluyhdistyksen ja oppilaskunnan kokonaiskustannuksiin nähden minimaalisia avustuksia lukuun ottamatta. Seminaaritoimikunnan jäsenet maksoivat omasta taskustaan tonnikaupalla kustannuksia!), tiedotustoiminnan pohjustamista kirjein /fakseihin /puheluin, kumartelua vasemmalle ja oikealle... Opimme äkkiä, että aina pärjää, kun on terveet vanhemmat: ilman heitä ei koko

jutusta olisi tullut mitään. Onneksi teetä, tupakkaa ja kofeiinitabletteja riitti - me teimme sen sittenkin! Olemme hyvin kiitollisia rehtori Antero Penttilälle siitä, että hän uskalsi luottaa kykyymme järjestää koulussamme tällainen vaativa ja julkistakin huomiota osakseen saava tilaisuus.

Vieraiksemme oli kutsuttu kaikkien suur-Helsingin alueen 65 lukion oppilas- ja opettajakunnan edustajat ressulaisten lisäksi. Luennoitsijoidemme kokonaispanoksen havahduimme huomaamaan oikeastaan vasta silloin, kun Hesarin toimittaja kysyi meiltä, miten helvetissä olimme onnistuneet saamaan näin monta vaikuttajaa yhtä aikaa samaan paikkaan. Oikea vastaus on: riittävä määrä valmiita kontakteja ja runsaasti aktiivisuutta niin moni asia alkaa sujua, mahdottomatkin. Mottomme oli: mahdoton tehdään heti odottaessa, tyystin toivoton voi viedä huomisaamuun. Me onnistuimme: luennoitsijoinamme vierailivat niin eduskunnan puhemies, opetusministeri, ulkomaankauppaministeri kuin akateemikko Eino Jutikkalakin, ministeri Max Jakobson, toimitusjohtaja ja entinen Ressu Johannes Koroma sekä maisteri Ville Zilliacus muistuttamassa pitkästä eurooppalaisesta kulttuurista... Hesari kirjoitti meistä jo seminaaripäivänä ja sen jälkeenkin kunnioittavaan sävyyn. Kielikynnys ylitettiin, kun Hbl ja Helsingfors Aftonblad kirjoittivat. Iltalehti kirjoitti, maakuntalehdet kirjoittivat, radio haastatteli ohjelmaan, jonka seminaaripäivänä kuuli yli 700.000 suomalaista, Mediapeli haastatteli MTV3:ssa... Resson kilpeä onnistuimme kiillottamaan, mikä tietysti oli tarkoituksin.

The D-Day

Suurena päivänä, tiistaina 20. syyskuuta 1994 aloitimme aikaisin. Jo aamukuudelta olimme aamukahvilla Zazassa, epävirallisessa päämajassamme. Innokas järjestelytoimikuntamme oli jo edellisenä päivänä saanut

melkein kaiken valmiiksi, vain loppusilaus puuttui. Juhlan kunniaksi olimme sonnustautuneet: naiset jakkupukuun ja miehet kokopukuun. Lisäksi järjestelytoimikuntalaisille jaettiin asemansa merkiksi lahjoituksena saamamme valkoiset rintaruusut. Oppilaskuntakin kunnostautui tamperimajureina. Kukat saliin ja rintaan tulivat ajoissa, ylimääräiset naulakot läpysköineen oli saatu paikoilleen, opasteet ja kyltit olivat seinillä, vessojen riittävyys oli mietitty, ohjelmakin saatu painetuksi ja kaiken toimimisen varmistavat radiopuhelimet oli saatu lahjoituksena toimimaan viestivälineinä eri kerrosten välillä. Rehtorimme aloitti, toivotti vieraat tervetulleiksi ja avasi seminaarin. Juoksimme - ehdottomasti koskaan juoksematta - Lönnrotinkadun sisäänkäynnin ja seminaarisalin väliä vastaanottaen luennoitsijoita, saattaen heitä ulos, ja aina välillä tiedustellen loputtoman kärsivällisiltä kanslistilta ja vahtimestarilta, oliko mitään uutta. Juice Leskisen vähän ennen esiintymistä tullut sähkö kertoi hänen olevan punkan pohjalla flunssassa ja siis esiintymiskyvytön. Tämä oli sekoittaa aikataulumme, mutta vain hetkeksi: Hasse spiikkasi luontevasti yleisökeskustelun aiheesta EU:hun vai ei, ja näin selvisimme siitäkin. Esitelmöitsijämme kunnioittivat tiukkaa aikatauluamme, ainakin melkein, ja tulivat pääsääntöisesti juuri niin kuin pitikin. Iltapäivän lopulla luimme joitakin niistä tervehdyksistä, joita paikalle saapumasta estyneet vaikuttajat olivat meille ystävällisesti lähettäneet: puolustusministeri Elisabeth Rehnin, suurlähettiläs ja tuleva EU-komissaari (ONNEA!) Erkki Liikasen sekä Jyväskylän yliopiston rehtori Aino Sallisen puheenvuorot luettiin. Viimeisenä oli vuorossa puheenvuoro, jossa jalkaväenkenraali Adolf Ehrnrooth halusi tervehtiä seminaariamme. Soittaessamme yleisölle Jääkärimarssin aiempien sotiemme ja itsenäisyytemme alun sankarit olivat melkein fyysisesti paikalla. Tunnelma salissa oli melkoinen, historia oli läsnä.

Summa summarum

Olemme saaneet seminaaristamme runsaasti kiitoskirjeitä ja yleisön palaute on

ollut myönteistä, mutta mikä kaikkein parasta, olemme saaneet alkuun keskustelun äänestysikärajan alentamisesta ja opiskelijoiden mahdollisuuksista. Varjovaalit olivat kohtuullinen kompromissi, mutta se ei vielä riitä. Olemme myös vedonneet eri puolueiden eduskuntaryhmien puheenjohtajiin varjovaalin äänestystuloksen huomioimiseksi osana kansanäänestystulosta. Yleisönosastoissa keskustellaan, vihdoinkin meidät otetaan vakavasti. Mutta eduskunnassa riittää niitakin, joiden mielestä äänestysikäraja on periaatekysymys - miten voimme saada äänestää, kun emme saa ostaa viinaa emmekä kohta tupakkaakaan... niin että kaikki vaan Vasemmistoliittoa äänestämään!

Voimme siis pitää seminaariamme onnistuneena. Nuorten aktiivisuutta arvostetaan. Muiden koulujen rehtorit ovat olleet seminaaristamme Ressulle kateellisia. Tulevaisuus on meidän, teemme siitä sellaisen kuin haluamme. On turha mennä toisten selän taakse piiloon, kun voi olla oman onnensa seppä. EU ei tietenkään ole maailma eikä maailma ole EU, vaikka se joskus siltä näyttääkin. Tässä yhteiskunnassa riittää vielä paljon tehtävää ja korjattavaa, esimerkiksi työttömyys yleensä ja erityisesti nuorisotyöttömyys... Siitä tulikin mieleeni, että sillekin asialle pitäisi tehdä jotain - seminaari??? Mutta se tältä kertaa, nyt on HALLOWEEN AND IT'S PARTY TIME!!!

Päätoimittaja

AUTAMME ENEMMÄN KUIN RING RING RING

Meidän kanssamme Sinulle ei jää koskaan luvun käteen. Tarjoamme täyden palvelun ratkaisuja painotöiden toteuttamiseksi. Kun punnitset vaihtoehtoja kanssamme, löytyy se kustannustehokkain tapa tehdä. Palvelumme mottoihin kuuluu myös, että jollekme me pysty tekemään, neuvomme Sinulle kuka pystyy. Siksi Sinun kannattaa aina ensin ottaa yhteyttä meihin. Palvelemme sen verran rennosti, että näemme punaista vain, kun palnamme sitä. Soitellaan.

RING RING RING

Asiakaspalvelumme puh.
(90) 642 032

multiprint

Unescon kielileirillä Puolassa

Joskus kevättälvella minulta tultiin kysymään, haluaisinko lähteä ikäisteni nuorten apulaisopettajaksi Unescon englannin kielen opetusleirille Biecziin Puolaan. Suostuin kokeilunhalusta, vaikka en edes löytänyt Bieczinimistä paikkakuntaa maan kartalta. Tietoni Puolasta olivat myös niukat, tiesin juuri ja juuri presidentin nimen, pääkaupungin sekä hieman kielestä ja historiasta.

Leirin pitopaikka oli sisäoppilaitos, jonka asuntolaan meidät sijoitettiin. Jokaisella suomalaisnuorella oli kaksi puolalaista huone- toveria. Asuntolan yhteydessä oli ruokala, josta saimme kolmesti päivässä aterian. Mielestäni puolalainen ruoka ei poikkea paljon suomalaisesta, paitsi että perunat syödään höyrytettyinä ja suolaa käytetään enemmän. Jos saamamme ruoka oli paikallista kouluruokaa, se voitti runsaudessaan ja laadussaan suomalaisen.

Englantia, puolaa, suomea

Englannin kielen opetus tapahtui vierisessä koulurakennuksessa. Pakollisia oppi-

tunteja oli sunnuntaita lukuunottamatta yhdeksästä alkaen kaksi puolentoista tunnin rupeamaa, joiden välissä oli puolen tunnin tauko. Järjestely muistutti paljon Resson tiistaisia kaksoistunteja, paitsi että tauko oli rottitunnin puuttuessa lyhyempi. Oppilaat oli jaettu tasokokeessa ryhmiin. Minun tehtäväni poikkesivat tavallisesta koulutyöstä siinä, että lisäksi minun tuli auttaa opettajaa kaikin mahdollisin tavoin.

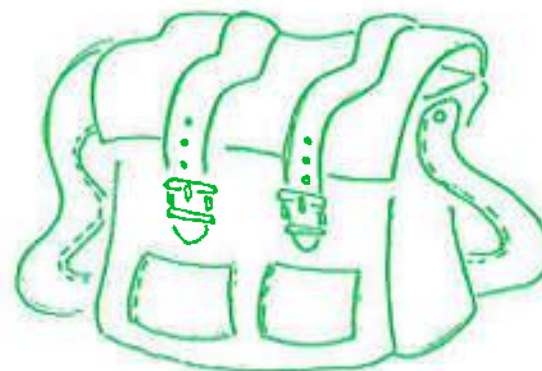
Meille yritettiin opettaa puolan alkeita, jotta pystyisimme mm. tekemään ostoksia, mutta kieli oli meistä vaikeaa, varsinkin ääntäminen. Lisäksi siinä tuntui olevan monimutkainen kielioppi. Sitä paitsi kaupoissa pärjäsi, kun osasi pieniä lukusanoja tai pyyntösanana ja osoitti haluamaansa sormella. Myös pantomiimi kuulemma auttoi.

Leirin sijaintipaikka

Biecz on n. 5000 asukkaan kylä Etelä-Puolassa. Kartalta sitä ei tosiaankaan välttämättä löydä, mutta läheisen isomman kaupungin Krosnon kyllä. Maasto alueella on kukkulainen, koska etelämpänä hämmöttää Tatra-vuoristo. Biecz on sen verran syrjässä, että puolaa taitamaton menetti nopeasti kosketuksen ulkomaailmaan. En löytänyt ketään paikallista, joka olisi osannut englantia, vaikka jotkut nuoret taisivat osata saksaa. Venäjää olisivat varmasti osanneet useammat, sillä maassa oli ainakin ollut pakollista opiskella sitä koulussa.

Käblakin maa?

Puolan maaseutu on toisenlainen kuin Suomen. Elintasoerot näkyvät, mutta kyseessä ei ole mikään kehitysmaa. Ihmiset näyttävät tulevan toimeen. Lisäksi on turha luulla löytävänsä mitään kolhoosien jäänteitä, koska niitä ei ole koskaan ollutkaan. Puola on ainoa

entinen itäryhmän maa, jossa maataloutta ei kollektivisoitu. Toiseksi maan luonto on lauhkeamman ilmaston vuoksi erilainen, lehtimetsäinen. Saasteet ovat Puolan luonnolle ongelma, sillä esim. puhdas vesi on luonnossa harvinaisuus. Luonnonsuojelualue on varsinkin nuorison keskuudessa nousussa.

Kaupungit ovat selvästi suomalaisia keskieuropalaisempia, esimerkkinä Krakova keskiajalta olevine osineen. Monissa kaupungeissa on todella vanhoja osia, jotka ovat onnistuneet säilymään halki vuosisatojen ja eri vihollisten hävityksistä huolimatta. Kaupungeissa saa vähintäänkin sitä mitä Suomessakin, usein halvemmalla. Kannattaa ehkä kuitenkin laadun vuoksi varoa kopioita ja väärennöksiä. Rahan alhainen kurssi tekee turisteista helposti monimiljonäärejä.

LUOVA TAUKO KESKELLÄ ARKEA?

Tule nauttimaan teebuffetistamme
ma - pe klo 14.30-17.00

Haudutettua teetä/kahvia sandwicheja,
aitoja sconseja, hilloa, hunajaa ym
herkkuja.
35mk/hlö

Café Ekberg

Bulevardi 9, puh 605269

Auki ark. klo 7.30-18.00, la 8.30-15.30
su 11.00-17.00

TERVETULOA

Kulttuurimaa

Maan värikäs historia näkyy juuri kaupungeissa sekä monista taajamista löytyvissä linnoissa ja kirkoissa. Meille näytettiin matkamme aikana useita aatelis- ja kuninkaanlinna, joiden kohtalot punoutuvat solmuisen verkon lailla yhteen osaksi Puolan poliittista historiaa. Kirkot taas ovat pienimmillään paikkakunnilla goottilaisen korkeita ja koreita. Katolinen kirkko on merkittävin kulttuurin keskieuropalaisista piirteistä. Uskonto, johon kuuluu nykyään 90% väestöstä, on pitänyt kansan koossa kommunismin aikana, ja vieläkin sunnuntaimessu on rutiinitoimenpide. Papit käyttävät merkittävää asemaansa politiikointiin esim. saarnassa.

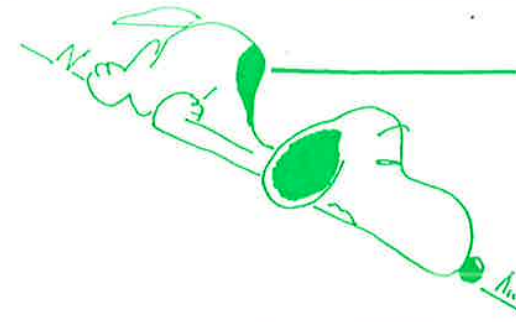
Vanhat kohtelisuusäännöt kunniansaan

Puolalaisista minulla ei ole oikeastaan mitään huonoja kokemuksia. Olosuhteet ovat muovanneet maillemme ajattelutapaankin vaikuttavia kulttuurieroja, mutta ainakaan leirimme englannintaitoiset nuoret eivät poikenneet suomalaisista liikaa sitten kun heidät oppi tuntemaan. Yleisesti ottaen puolalaiset nuoret ovat meitä kohteliaampia, noudattavat vanhoja etikettisääntöjä ja tuntuvat kunnioittavan arvokkaampia henkilöitä. Opettajat olivat todella otettuja. Muista kuin englannintaitoisista olin tekemisissä erilaisten kauppiaitten kanssa, jotka yrittivät ymmärtää sönköttävää suomalaisturistia varsin kiitettävästi. Yleensä se olin minä, joka ei ymmärtänyt kauppiaan tarkentavia kysymyksiä. Ainakin maaseudulta löytyi avuliaita ihmisiä. Ravintolassa palveltiin kii-reettömän kernaasti.

Jos saa tilaisuuden vastaavanlaiseen kokemukseen, kannattaa heti lähteä.

Jaakko Nurro

*Auringon ottamiseen
on parempiakin paikkoja.*

Ressussa tapahtuu

DORKAHOF

Syksy OKHK:t eli lukion oppilaskunnan hallituksen kokoukset ovat olleet intohimoisia keskusteluseisioita, joista on poistuttu enemmän tai vähemmän punaposkisina. Puheenvuoroja pyydetään, vaaditaan ja otetaan epämuodollisesti, ja puheenjohtaja nuijii päätökset nuijan sijasta penaalilla.

Kaikesta huolimatta hallituksen toiminta on tehokasta, ja sessioiden ansiosta mm. syysmyrskypippaloiden valmistelut ovat jo lähes viimeistelyvaiheessa. Bailujen päivämäärää ei ole vielä lyöty lukkoon, kun taas vuotuisen valokuvauksen päivämäärä on jo selvillä. Linssille saa irvistellä 14. ja 15. marraskuuta.

Lehden ilmestyessä EU:n varjoäänesitys ja abien sadan päivän baihut ovat muistoja vain, ja niitä voikin sitten verestää pitkin pimeää talvea, vaikka silmät eivät sattuisikaan verestämään. Sadan päivän bailujen organisointi delegoitiin Antille (Raunio) ja Mikolle (Hakala), ja delegointia, vai sanoisinko hommien lykkämistä muille, harrastettiin myös abi-verkkareiden suhteen. Elina Izarran ja Shermin Jafarin kärsivällistä uurastusta värien,

logojen ja mallien selvittämisessä kunnioitetaan maailman eniten. Pitkällisen polemiikin jälkeen verkkareiden selässä (vai oliko se nyt rinnassa?) komeilee Deelin logo-luomus, ja kaikki ovat tyytyväisiä.

Mainittakoon myös, että Ressun abit ovat päättäneet risteillä penkkareiden jälkeen Tallinnaan, ja matkavarauksia hoitaa Riikka Pyysalo.

Hallitus jatkaa kokousteluja ja uurasteluja uusitulla kokoonpanolla 21.9 lähtien, eli näitä Pärskeitä lukiessasi uusi jäsenistö on jo selvillä. Tarkkaile seinä, lasiovia ja ilmoitustauluja, sillä niistä löytyy usein taiteellisesti mitä korkeatasoisimpia (NOT!) tiedotejulisteita oppilaskunnan aktiviteetista*. Osallistukaa, sillä hömpä tuo kimallusta kaamokseen, ja sitä oppilaskunta tarjoaa.

*Puhtaaksikirj. Huom. Toivottavasti tämä oppilaskunta saa jotain konkreettista aikaan.

Heli Suominen

Muuttuva Maailma

Vuonna 1985, ollessani 8-vuotias, perheeni joutui isämme työn takia muuttamaan Hong Kongiin. Silloiseen päiväkirjaani kirjoitin: "Me muutetaan jonnekin Kiinaan tai jonnekki, emmä tiedä... Mä säästän tästä päiväkirjasta, että mä voi sielläkin kirjoittaa." Äidin ja kahden pikkusiskon kanssa lähdimme lentokoneella "Kiinaan", jossa isä jo oli vuokra-asuntoineen päivineen.

Koko Hong Kongista muistan mustapäiset, nuoret kiinalaismiehet joita 4-vuotias pikkusiskoni katseli, Barbiet, Snorkkelit, rullaluistimet sekä kerrostalomme ikkunahissin, joka kipusi 32. kerrokseen asti. Kaverini kanssa heittelimme kiinalaisen uimavahtimiehen tavaroita altaaseen ja olimme aivan haltioissamme uusista "Kiki&Lala"-mukeista.

Seitsemän vuotta myöhemmin, juuri riparin käyneenä, sain kuulla, että perheemme oli samaisena kesänä muuttamassa Englantiin. Silloin en enää kirjoittanut päiväkirjaa, mutta reaktioni oli aivan toisenlainen. Kahuissani itkin, etten halunnut muuttaa. Teinari kun olin, en osannut kuvitellakaan elämää ilman ihania kavereitani jossain "älyttömän kauka-

na". Pian tulin kuitenkin toisiin ajatuksiin ja odotin innoissani lähtöä uuteen maahan.

Ennen muuttoa kuvittelin mielessäni naiivisti ihanan maan, ihanan talon, ihanan koulun ja joukon ihania kavereita valmiina minua odottamassa. Sain kantapään kautta oppia, että kas vain, maailma ei toimikaan noin.

Huomasin, että vaikka ihmiset olivat kohteliaita ja huomaavaisia pinnallisesti, heidän sietokykynsä oli olematon ja luonteensa työkeä. Lontoo, jonka liepeillä asuimme, oli niin valtava, että ihminen yksilönä jäi huomauttamatta. Olen kuitenkin selviytynyt ja kokemusta rikkaampi. Opin todella paljon ihmisistä, maasta jossa asuin sekä erityisesti itsestäni.

Joskus nykyisin katsellessani lasten leikkiä hiekkalaatikolla tunnen kateutta. Autuaassa tietämättömydessään he leikkivät lapi-oillaan, täysin tyytyväisinä koko maailmaan.

Mutta toisaalta, olisin varmasti saanut Hong Kongin vierailusta enemmän kuin Smurffin irti, jos olisin ollut vanhempi...

Johanna Vävilä

HÄROLOGI
Hiusterapialiike

SALON MARINELLA

Uudenmaankatu 16-20
00120 HELSINKI

Puh. 645 276

NaturNära **RENE FURTERER**
PARIS

Karttoja ja koskenkorvaa

Eräänä lauantai-iltana kovasti suomalaisen näköinen tyttö lähestyy Stockmannin neuvontapistettä: "Excuse me, do you have maps of Helsinki here?" Jos neuvontatäti ihmetteleekin, se ei ainakaan näy ulospäin. "Yes, here you are."

Olemme päättäneet ottaa selvää onko rakas Helsinki valmis ottamaan vastaan turisteja. Kuinka täällä toimii turistien palvelu, neuvonta ja opastus? Ovatko helsinkiläiset valmiita urheasti hymyilemään matkailijoille ja kestämaan heidän typeriltäkin tuntuvat kysymyksensä? Harkittuamme erilaisia keinoja tulemme siihen tulokseen, ettei asiasta pääse selvyteen muuten kuin viettämällä päivän kotikaupungissamme turistina.

Kahvinmakuisen suunnittelukokouksen jälkeen suuntaamme kulkumme jälleen kohti Stockmannin tavarataloa. Matkalla sinne tapaamme Amnesty Internationalin edustajan. Tiedustelemme häneltä kohteliaasti, mihin tarkoitukseen hänelle antamani roposit menevät. Hän vastaa hiukan hymyssä suin murteellisella englannillaan ja kysyy samalla mistä päin maailmaa olemme kotoisin. Vastattuamme tulevamme Belgiasta, hän haluaa tietää mistä päin maata olemme. Hän kun on vierailut maassa muuttamaan otteeseen. Lievästi kahuissamme selitämme jotain maan kauniista maaseudusta ja liukenemme nopeasti paikalta miehen toivottaessa meille hauskaa lomaa.

Kunnon turisteina päätämme lähteä etsimään tuliaisja, tietenkin Stockmannilta. Talon asiantunteva henkilökunta ohjaa meitä kyseiselle osastolle vaihtelevalla menestyksellä. Talousosaston rouva esimerkiksi antaa vastaukseksi runsaasti hätääntynyttä elehtimistä hokien: "Joo... joo..." Hymyssä suin pääsemme lopulta perille ja saamme asiantuntevaa opastusta suomalaisesta lasista, puusta ja veitsistä. Hyvä Suomi!

Jotain jää mielestämme tyyppillisestä tuliaisvalikoimasta puuttumaan ja päätämme katsoa, pystyykö paikallinen alkoholiliike

korjaamaan tilanteen. Kysymme tietä ja uhripariskuntamme käy siitä suomeksi kiivasta väittelyä. Alko löytyy kulman takaa, ja liikkeen myyjältä tiedustelemme tätä suomalaista ko... kos... kosk... Hän kompastuu kieliongelmaan, mutta kollega suostuu avustamaan meitä, ja utelioiden katsojien kerääntyessä ympärillemme selitämme ongelmamme. Myyjä tuntuu olevan ymmällään, kunnes eräs katsojista auttaa. "Koskenkorva. It's easy to find here", hän sanoo ja herrasmiesmäisesti hymyillen.

Matkatessamme tutustumaan päivän nähtävyyteen, Tuomiokirkkoon, toinen allekirjoittaneista liukastuu Kauppatorilla lojuvien kalanjätteisiin. Läheisissä liikennevaloissa seisovat ihmiset kääntyvät katsomaan. "Turistit! joku huokaa katsoessaan meitä paheksuvasti.

Tuomiokirkko osoittautuu huonosti opastetuksi ja vaikeasti lähestyttäväksi, mutta onnistuu kauneudellaan kesyttämään väsyeinmännän turistin mielen. Portailta törmäämme englantilaiseen tyttöön, joka kertoo meille opiskelevansa Suomessa. Hän sanoo rakastavansa Helsinkiä ja sen ystävällisiä ihmisiä ja jakaa ihmettelymme keskustan hiljaisuudesta. "But I just love it!" hän sanoo ja syvenny jälleen kirjaansa.

Kun olemme vielä syöneet baarissa vatsamme täyteen hymyilevän tarjoilijan auttessa meitä mm. turisteille tyyppillisten rahojentunnistamisvaikeuksiemme kanssa ja saaneet käteemme oppaan Helsingin yöelämästä, olemme valmiita myöntämään enää enempiä miettimättä: kyllä Helsinki selviytyy turisteistaan.

Hanna-Leena Honkaniemi
Karoliina Luoto

Paljonhan siitä puhutaan,
mutta mikä todella on Albanian ja Suomen ero?

Viime syksynä Ressusta lähti vaihto-oppilaaksi yli 20 oppilasta. Tänä kesänä he palasivat Suomeen maailmankansalaisina taskussaan vuoden aikana hankitut kokemukset ja kielitaito. Perinteisesti vaihto-oppilaaksi lähdetään USA:han tai Kanadaan, mutta viime vuonna Euroopan maiden suosio on kasvanut.

Anna Kervinen vietti unohtumattoman, kokemuksen täyttämän ja muistorikkaan vuoden Quebecissä, ranskankielisessä Kanadassa. Hän asui perheessä, johon äidin ja isän lisäksi kuului 14-vuotias veli ja "kaksoisisar". Perheellä oli samoja harrastuksia kuin Annalla, kuten lukeminen ja musiikki, mikä helpotti tutustumista. Anna sai todella nopeasti ystäviä, osaksi "siskonsa" ansiosta, koska tämä tutustutti Annan omaan ystäväpiiriinsä. Annan mielestä quebeciläiset ihmiset ovat sydämellisiä ja avoimia joten heihin oli helppo tutustua.

Kanadan yhteiskunta on paljon konservatiivisempi kuin Suomen. Tämä näkyi muun muassa siitä, että lapsista huolehdittiin enemmän ja heidät pidettiin sidoksissa perheeseen jopa viimeisiin teinivuosii asti. Näin myös nuorille kehittyi konservatiivisia näkökantoja. Annaa ihmetytti myös quebeciläisten valtava isänmaanrakkaus. Kanadan ranskankielinen provinssi on jo pitkään pyrkinyt itsenäiseksi valtioksi ja itsenäisyys olikin jokapäiväinen puheenaihe kotona ja koulussa. Muuten sikäläiset ihmiset muistuttivat paljon suomalaisia.

Anna kävi katolista tyttökoulu, joka oli nunnasisarkunnan ylläpitämä yksityiskoulu. Koulujärjestelmä oli hieman vanhoillinen, kuten olettaa saattaa. Oppilailta oli koulupakko ja myös sallitut hiustyylit oli määritelty tarkoin. Kaikesta huolimatta kouluaineet olivat suurin piirtein samat, mutta vaadittu taso oli suomalaista koulua alhaisempi.

Lähtöpäivänä isäntäperheen jättäminen oli Annalle hyvin vaikeaa, sillä hänellä oli

erittäin hyvä suhde perheeseen. Oli kuitenkin mukava palata oman perheen ja ystävien luo koti-Suomeen. Pyysimme Annaa kuvailemaan vaihto-oppilasvuottaan kolmella sanalla. Hän vastasi: "Aurinko, ajatuksia ja avartuminen."

Italia valitsi Emmien

Emmi Pakkala oli haaveillut pienen ikänsä vaihto-oppilaaksi lähtemisestä. Vaihto-oppilasjärjestö suositteli Emmille Italiaa ja hän vastasi myöntävästi. Emmi päätyi Pohjois-Italiaan Piemonten läänin Torinon kaupungin lähelle. Torino on Po-joen laaksossa Alppien juurella sijaitseva teollisuuskaupunki. Emmien ensimmäisessä isäntäperheessä ei yhteiselo oikein sujunut erilaisten arvomaailmojen takia. Sitten seurasi kuukauden oleskelu sijaisperheessä ja viimeiset kuusi kuukautta vakituksessa isäntäperheessä. Perheen isä oli kokki ja äiti omisti elintarvikeliikkeen. Heillä oli Emmien lisäksi kolme tytärtä. Emmien mielestä perhe oli ihana mutta maalaishenkinen.

Emmi oppi italian kielen melko hyvin itse lukemalla, kielikursseilla ja ystävien avulla koulussa. Italialainen koulu oli vaikea, vaikka koulupäivät olivat lyhyitä. Koulussa opetettiin pakollisina monia "turhia" aineita, kuten latinaa ja Englannin kirjallisuutta. Oppilaat olivat erittäin tunnollisia ja Emmien sanoin "nörttejä". Tutustumista heihin vaikeutti alussa yhteisen kielen puute, sillä monikaan ei puhunut englantia.

Emmi kertoi, että vaihto-oppilasvuosi hyödytti häntä monin tavoin. Hän kasvoi henkisesti, aikuistui, laajensi maailmankuvaansa ja oppi puhumaan italiaa. Mieleenpainuvimpana kokemuksenaan Emmi mainitsi viimekevään kolmen viikon matkansa Sisiliaan ja surullisen Italiasta lähdön. Takaisin Suomeen oli ikävä tulla, mutta toisaalta Emmi oli kaivannut Resson valinnaisuutta ja ystäviään. Tosin Italiaan hän lähtisi vaikka heti, jos vain voisi.

Jenkkikoulussa tuli koeviikkoja ikävä

Pauliina Heikkilä lähti vaihto-oppilaaksi, sillä hän halusi vuodeksi pois Suomesta ja oppia puhumaan englantia hyvin. Hän meni USA:han nähdäkseen oliko elämänmeno siellä todella sellaista, kuin elokuvia ja televisiota katsellessa tulee mieleen. Pauliina oli West-Virginian osavaltiossa Huntingtonin kaupungissa, joka on 60.000 asukkaan vihreä ja viihtyisä kaupunki Appalakeilla. West-Virginiassa on muuten eniten lihavia ihmisiä USA:ssa. Pauliinan perheen isä oli tietokonekauppias ja äiti koulutti lääketieteen opiskelijoita. Perheeseen kuului myös 19-vuotias veli ja 16-vuotias sisko.

Pauliinan koulussa oli 1000 oppilasta, joista puolet tummaihoisia. Koulu oli helppo eivätkä oppilaat ottaneet sitä vakavasti. Oppilaiden elämä pyöri koulun tarjoamien harrastusmahdollisuuksien ympärillä ja koulun varsinaisen tarkoituksen lisäksi unohtui. Resson Pauliina kaipasi erityisesti ystäviään, mutta myös kouluruokaa ja joskus jopa koeviikkoja.

Kotiinpaluun lähestyessä Pauliinasta tuntui kuin elämä loppuisi ja niinhän se tavaltaan loppuikin, kun kaikki uusi oli jätettävä taakse. Kotona tuntui kuin mikään ei olisi muuttunut, vaikka alussa ei pysynytäkään mukana muiden jutuisa. Nyt Suomessa on taas kivaa, mutta ystävien "Amerikan kirjeet" tuovat ikävän tullessaan. Pauliina ymmärsi vaihto-oppilasvuotensa aikana kuinka paljon oma kotimaa, perhe ja ystävät hänelle merkitsevät. On tärkeää, että ihmisellä on juuret ja oman kansan kulttuuri. Matkailu avaa silmät ja auttaa ymmärtämään muiden ihmisten kulttuuritaustoja. Elämä ilman ennakoasenteita on helpompaa.

"I don't bite."

Melanie Hart, 18, on kotoisin Uuden-Seelannista Waikaton alueelta. Hänen suomalaisen isäntäperheensä asuu Espoon Kilossa. Melanie pitää Suomessa erityisesti luonnon kauneudesta ja ihmiset ovat hänen

mielestään ujoja. Koulutunneilla Melanie kirjoittaa usein kirjeitä kotimaahansa, sillä hän ei luonnollisestikaan ymmärrä suomenkielistä opetusta. Hänen mukaansa monikaan opettaja ei puhu englantia eivätkä oppilaat uskalla tulla juttelemaan. Melaniein viesti Ressuille on: "Feel free to talk to me. I don't bite!" Melanie on aloittanut suomen opiskelun Helsingin yliopistossa. Hänen mielestään vaikeinta on monien eri päätteiden lisääminen sanojen loppuun. Melaniein harrastuksiin kuuluvat vesihiihto, laskettelu ja juokseminen. Hän aikoo aloittaa myös uinnin harjoittelun Suomessa ollessaan. Melanie ei löytänyt Suomen ja Uuden-Seelannin välillä suuriakaan eroja, mutta saunan hän mainitsi uutena kokemuksena.

Suomiko ehsoottinen maa?

Ressu on toivottanut tervetulleeksi vaihto-oppilaan myös Brasiliasta. Renato Lenza Filho käy lukiotamme toisella vuositasona ja pitää kouluamme ja oppilaita mukavina. Hänen lempiaineitaan ovat tietotekniikka ja musiikki. Vapaa-aikana Renato soittaa kitaraa. Hän pitää myös paljon urheilusta, erityisesti uinnista. Renaton suurin kiinnostuksen aihe Suomessa on suomen kielen oppiminen. Aluksi opiskelu on ollut vaikeaa, mutta hän uskoo sen helpottuvan ajan myötä.

Kysyimme Renaton mielipidettä Suomen ja Brasilian suurimmista eroista ja hän mainitsi välittömästi ilmaston. Suomi on kuumempi eksoottinen maa talvien kylmyyden takia. Brasiliassa kuukauden keskilämpötilat puoltavat alimmillaan noin 15 asteeseen. Renato tutustuu mielellään uusiin paikkoihin ja ihmisiin. Hän toivoo saavansa Ressuista monia hyviä ystäviä.

Kiitämme haastatteluista. Jos olet aikonut lähteä vaihto-oppilaaksi ja haluaisit kuulla lisää kokemuksista, niin ainakin allekirjoittaneilta, vuoden Pohjois-Amerikassa viettäneiltä, voit vapaasti kysyä.

Henry Mäkinen (Kanada)
Henna Tyynismaa (USA)

"Old Highway Store"

- pala Amerikkaa Isolla Roballa

Jos olet joskus Isolla Roballa kävellessäsi tuntenut vastustamatonta halua rokkaamiseen tai jos vanhanmallinen cokispullo vaikuttaa maailman kauneimmalta esineeltä, ei syy ehkä olekaan pienessä sievässä mielessäsi. Olet vain sattunut kulkemaan "Old Highway Store" -nimisen pikkukaupan ohi. Jos uskaltaudut lähemmäksi havaitset tullesi imaistuksi vanhan 50-luvun jenkkiromantiikan ja nostalgian pariin. Voit melkein kuvitella James Deanin katshtavan sinuun seksikkäästi myyntipöydän takaa. Aidosti vanha puulattia nari-see kotoisasti jalkojesi alla kun katselet ympärillesi kylttien, rekisterilaattojen ja peltipurkki- en somistamassa myymälässä.

Liikkeen pääasialliset myyntiartikkelit ovat käytetyt vaatteet Levi's 501 -klassikoista ja samettitakeista ruutupaitoihin ja nahkapusakoihin, kaikki "from USA". Omistajat käyvät itse hankkimassa myymänsä tuotteet kuukausittaisilla rapakontakaisilla matkoillaan, jolloin he matkustavat pitkin poikin Amerikan man- nerta tuttujen tavarantoimittajien luona kat- sastamassa parhaimmat kuteet ja kamat Suo- meen tuotaviksi. Ja "Old Highway Storessa" todella tiedetään mitä palvelu on; jos jotakin

asiakkaan haluamaa tuotetta ei löydy varas- toistakaan, se etsitään aina Yhdysvalloista saakka.

Nykymaailmassa kaikki on ostettavissa. Tätä filosofiaa kunnioittaa myös "Old Highway Store". Vaatteiden lisäksi myös kaikki liikkeessä oleva rekvisiitta on myytävänä. Yksityiset asiakkaat halajavat yleensä pie- nempää tavaroita kuten tauluja, kilpiä ja pur- nukoita. Jukeboxit ynnä muut suuremmat tuotteet menevät etupäässä yrityksille ja keräilijöille.

"Old Highway Store" ei ole pelkkä ta- varoiden ja vaatteiden myyntipaikka. Se on pieni pala Amerikkaa keskellä suomalaista kaupunkia. Liikkeessä kannattaa piipahtaa vaikka vain katsastamassa uusimmat hankin- nat tai juttelemassa asiantuntevien ja mukavi- en myyjien kanssa. Joten vannoutukaamme ju- keboxien, hyvän palvelun ja second-hand - idean ihailijoiksi mekin.

Mainostoimittajat
Tiina Husa & Inari Helle

*Olemme varanneet sinulle
paikan auringossa.*

• TIMBERJACKETS • 501'S • FLANNEL SHIRTS •

SPORT SHIRTS • BASEBALL JACKETS • WESTERN JACKETS & SHIRTS • CHILD CLOTHES

Iso Roba 1, Helsinki • Tel. 649 253

• LEATHER JACKETS & VESTS • PILOT JACKETS • 50'S JACKETS • OVERALLS •
• MEXICAN HOODS & VESTS • ARMY JACKETS & PANTS •

Eleganssia,
mukavuutta,
vaihtoehtoja

S I S U S T U S L I I K E

ZAZA

ANNANKATU 23, 00100 HELSINKI

Horoskoopit

Oinas (21.3-19.4)

Senkin pääsinpää!! Etkö tajua, että pusket päätä seinään ja hankit ennen pitkää pahan päänsäryn? Aseta itsellesi hieman realistisemat tavoitteet. Aina ei pidä pyrkiä korkeimmalle huipulle.

Härkä (20.4-20.5)

Näet punaista etkä syyttä, sillä asiat eivät etene aivan suunnitelmiesi mukaan. Ota päivä kerrallaan äläkä tee karpäsestä härkästä.

Kaksoiset (21.5-20.6)

Et oikein tiedä, mitä sinun pitäisi tehdä ja sanoa. Se johtunee hieman jakautuneesta persoonastasi. Toimi pian, sillä muut alkavat kylästyä ainaiseen jähkailuusi.

Rapu (21.6-22.7)

Kaikki tuntuu kulkevan takaperin. Menneisyys ei jätä sinua rauhaan vaan pitää sinua pihdeissään. Älä haudaudu pohjamutiin - eteenpäin elävän mieli.

Leijona (23.7-22.8)

Olet päättänyt toteuttaa uskaliaan suunnitelmiasi ja astut suoraan leijonan luolaan. toivotavasti olet kunnolla varustautunut, vaikka oletkin kuningassukua.

Nelkoyt (23.8-22.9)

Olet jo kauan katsellut erästä henkilöä sillä silmällä, mutta kainouttasi et ole uskaltanut tunnustaa tulisia tunteitasi. Tee se nyt tai olet pelkkä saamaton lurjus.

Vaaka (23.9-23.10)

Olet ollut hieman alamaissa koulun alkamisen jälkeen ja varsinkin viime aikoina jopa stressaantunut. Puntaroi tarkkaan mielessäsi, miten sinun pitäisi tasapainoittaa aikasi opiskelun ja vapaa-ajan kesken.

Skorpioni (24.10-22.11)

Älä ole niin pisteliäs tai myrkytät ihmissuhteitasi. Kokoa ihmiset ympärillesi ja pidä kunnon juhlat. Sukulaiset voivat tuoda helpotusta köyhän opiskelijan elämään. Varo ensi kuun toista viikonloppua.

Jousimies (23.11-21.12)

Olet ollut jännittynyt kuin viritetty jousi, mutta jos onnistut pitämään itsesi koossa, saat täysosuman. Amorin nuolet sinkoilevat, mutta jotenkin onnistut aina väistämään ne, vai etkö huomaa? Eräs ystävä kaipaa sinua.

Kauris (22.12-19.1)

Kuljet ympärillesi pälyillen, aivan kuin vaara uhkailisi sinua kaikkialta. Taidat olla tulossa vainoharhaiseksi. Pidä kuitenkin leijonia silmällä.

Vesimies (20.1-19.2)

Syksy tuo sateet ja opiskelu tuntuu vetiseltä, mutta tämä on juuri sinun aikaasi. Olet ansainnut rentouttavan kylvyn ja villin viikonlopun. Älä anna ikävien ihmisten vesittää suunnitelmiasi.

Kalat (20.2-20.3)

Olosi on kuin sardiinipurkissa, ja kaipaat väljemmille vesille voidaksesi järjestää ajatuksiasi. Jos tiellesi osuu houkutteleva tilaisuus, tartu syöttiin.

Syksyn lehtiä

Koulupäiviemme sankareille

Syystuulet taas ulkona tuivertaa
ja lehtiä täynnä on maa
Koulun neonvaloissa me sisällä istutaan
Mut onneks on valoja kirkaampi
tuo valo, mi silmistä loistavi!
Kesän ankean yli me pääsimme
kun ajatukset, ah, teihin sääsimme
Koulukin alkoi taas kummasti maittaa
kun nimen sai listahan peräänne laittaa

Vaihtelu aina virkistää
siks' teidät me uudelleen järjestetään

Matikan taiteen jo esiin toimme
Vaan ah! mitä uutta nyt kuulla voimme
Sä kielissä näytät myös loistavat taitos
jot ihailee koko koululaitos.
Sä katsot kuin suoraan sydämeen meitä
-- oi tunne herkkä, sä itsesi peitä!

Sun ruumiisi voiman myös sielussas näämme
vaikk' tapahtuis elämäs' nurjakin käänne
Sä koulusi jaksat myös hienosti hoitaa
Suhun verrata vois vaik' lempeää noitaa
kun loihdit sä sydämet lempeiksi niin,
ett' silmämme kostuvat kyyneliin.

Tästä voimme viel' iloiten jatkaa
kun jäljell' on tuokio yhteistä matkaa.
Nyt on siis viel' edessä ihana vuosi;
Ah, miten meit onnetar täten nyt suosii!

"Saavuttamattomat unelmat ovat elämän suola"

Tuhat ääntä korvissani,
Sisällä tuskainen hiljaisuus
Kenen ääni kantaisi
Minun sisimpääni
Herättäisi sen lapsen luottamuksen
Joka on lukinnut itsensä
pelon vankilaan
Vankilaan jossa ei ole ovea
Ei ikkunaa
Ei ulospääsyä
Ilman rakkautta

"Sleeping Angel"

Itken ääneni pois
kuun kadottua koivun taakse piiloon.
Tyhjän veneen palattua rantaan.

Kaislat kahisevat,
kuulen askeleesi
Musta kissa, olethan minun sieluni ja maailmani.

"Auringon tytär"

Tänä iltana
olen ollut lähempänä kuin koskaan ennen
tuota ohutta savuvanaa
toisen maailman rajalla.

Tänä iltana
makaan yksin pimeässä, silmät suljettuina
ja kuvittelen olevani kuollut.

Tänä iltana
juoksen nopeammin kuin kuolema,
joka on syysmyrskyn saattamana kintereilläni.

Huomisiltana nauran
tämän illan tuskalle,
kuolemalle.

"Kuun varjo"

Maailman väestö

Kohti sinistä kuuta
tyypillisesti rajojen sisäpuolella
ei ole järkevää
estää surkeaa
loppuunkaluttua asuinpaikkaa
sanomasta nimeään.
Lähes kaikki mahdollisuudet
toteutuvat paineen alla,
jotkut eläimetkin ovat Unkarista.
Tämä luonnollisesti eettinen vihreä,
arvailten toteutettu vajaa osa
Pojan ottamatta mitään jakaa
kirkko hitaaseen kulkuun
ei ole aikaa
selvittäessä mädäksi tullut yhteinen pari.

2 * JS

- GO GARD -

nuoren käyttövoimainen automaattikortti

Go Gard on kaikille 15-18 vuotiaille käyttövoimainen kortti, josta ei paukut loppu. Vain yksi kortti, jolla nostat käteistä kaikkien pankkien automaateista koko maassa. Se avaa Sinulle ovet KOP'IN itsepalvelupaikkoihin, joissa voit nostaa käteistä, maksaa laskusi ja printata tiliotteesi. Ja Go Gard pitää huolen, että KOP'IN automaattipalvelut eivät maksa Sinulle penniäkään.

Go Gard on myös automaattisesti matkustajavakuutus ulkomaan matkoilla. Tarkemmat vakuutusohjeet saat Kansallispankin konttoreista.

Onko Sinulla jo omasi ? Kysy lisää meiltä.

KANSALLIS-OSAKE-PANKKI

Helsinki-Aleksanterinkatu

00012 KOP

☎ 163 7711
